

NAZI-ORMEN i SOVJETPARADISET

Av Karl Fredriksson

Frihets förlag

Karl Fredriksson

NAZI-ORMEN I SOVJETPARADISET

Frihets förlag . Stockholm

4:de upplagan, 35:e—49:e tusendet

Tryckeriaktiebolaget Tiden, Stockholm 1939

Den i Sverge kvarlevande sektionen av Komintern har satt i gång en stor möteskampanj över hela landet i syfte att förklara den rysk-tyska nonaggressionspakten. Denna mission är så behjärtansvärd, att varje välsinnad medborgare måste hjälpa till. Följande bidrag avser huvudsakligen att låta kommunistiska ledare och auktoriteter själva komma till orda. I den mån lekmannafunderingar stickas emellan, är detta endast för att framhäva den alltid fasthållna kommunistiska huvudprincipen, sådan den angivits av Stalin: *"Revolutionen utvecklas vanligen inte efter en rakt uppåtstigande linje, inte genom ett oupphörligt växande uppsving, utan utefter en sick-sacklinje."*

Innan ordet överlämnas till de kommunistiska talesmännen av första och andra rangen, bör en grund till missförstånd undanröjas. Syftet är icke här att från socialdemokratiska bedömningsgrunder dryfta den rysk-tyska överenskommelsens verkningar och innebörd, ej heller att ge uttryck åt den indignation, som möjligen kan finnas bland socialdemokrater, vilka trott att Sovjetunionen framför andra borde finnas bland de fascistiska angreppsstaternas motståndare. Försiktiga bedömare inom socialdemokratin har icke kunnat i något avseende betrakta komintern- eller sovjetpolitiken med fullt förtroende. Komintern har icke heller å sin sida mött socialdemokratin med förtroende. Misstron har varit ömsesidig. Att under sådana omständigheter tala om svek vore oegentligt. Den som anser Sovjetunionens pakt med nazismen vara ett förräderi mot demokratin har fallit offer för ett självbedrägeri. Där trohet aldrig funnits, kan icke gärna bli tal om förräderi. Den ryska regimen är själv en diktatur. Den kan icke mot sitt

eget väsen hysa trohet mot de värden, vi innefatta i begreppet demokrati, och samtidigt förtrampa dessa värden i sitt eget land.

Ekonomiska, sociala och kulturella betingelser är inte lika överallt. Olika stadier i utveckling kan motivera, ja rent av kräva olikheter i styrelsesätt. Den svenska socialdemokratin har kanske icke alltid i sitt sätt att tänka och känna tagit konsekvenserna av denna insikt. Vi anser gärna, att andra folk borde ha samma styrelsesätt och samma politiska system som hos oss, oavsett om det finns mognad och förutsättningar i de länder vilkas förhållanden vi bedömer. I ett avseende har den svenska demokratin likväl markerat en gräns för sin självuppskattning: vi har inte skickat ut politiska missionärer till Sovjetunionen för att påtruga ryssarna vårt eget politiska system. De politiska ledarna för den visserligen högt upplysta ryska nationen har däremot inte kunnat ålägga sig samma tålmodighet gent emot det efterblivna Sverge. Vi har därför hugnats med en politisk hednamission av ryskt ursprung, upprätthållen med ekonomiska offer av den ryska nationen och med syfte att gestalta vårt lands politiska, sociala och ekonomiska förhållanden efter det ryska idealmönstret. Dessa missionärer — ofta barn av svenska föräldrar — framhäver outtröttligt i tal och skrift den ryska politikens moraliska företräden och den svenska demokratins ohjälpliga ynkedom vid jämförelse med en sådan strålande förebild.

Eftersom vårt folk inom sig rymmer stora fonder av barnslighet och oskuld, finns det många som både lyssnar andäktigt och beredvilligt anammar det ryska evangeliet. Till bristerna i det svenska systemet hör emellertid också, att man får lov att ställa i tvivelsmål vad profeterna gör och säger, vore det så själva Stalin. Denna ofullkomlighet

i troslärornas övervakning skall här utnyttjas för att med några glimtar belysa kommunisternas anspråk på att ha rest ett fastare moraliskt och materiellt värn mot fascist-staternas angrepp än vad de opålitliga demokratierna orkat åstadkomma.

Som inledning kan lämpligen sättas ett Stalin-citat ur Ny Dags ledare den 24 augusti 1939, strax efter det ryss-pakten med Nazi-Tyskland blivit känd:

> Min avsikt är alls inte att hålla någon moralpredikan med anledning av icke-inblandningspolitiken, att tala om svek, förräderi o. s. v. Det vore naivt att predika moral för folk, som inte erkänner den mänskliga moralen. Politik är politik, som de gamla slipade borgerliga diplomaterna säger.

Med hänsyn till vändningen i Rysslands egen politik kan man också helt och fullt instämma i Ny Dags andäktiga understrykande: "Stalins ord har på ett glänsande sätt bekräftats av de senaste händelserna."

★

När man i den kommunistiska pressen sett Sovjet-unionen figurera som de små demokratiska staternas mäktiga bundsförvant och beskyddare i en världsfamnande kamp mot fascismen, kan det se ut som om Rysslands hållning vore dikterad av bolsjevismens ideella frontställning mot nazismen och för övrigt av rena ädelmodet. Vid närmare eftersyn framgår dock, att Ryssland har tillräckligt skäl för sin hållning enbart i omsorgen för sin egen säkerhet. Detta framlyser klart i en av resolutionerna vid kommunistiska internationalens sjunde världskongress 1935, där det säges:

> Den tyska fascismens äventyrliga planer är synnerligen vittgåen-

de. De går ut på ett revanschkrig mot Frankrike, en uppdelning av Tjeckoslovakien, erövringen av Österrike; förintandet av de baltiska staternas oberoende, *vilka stater skall förvandlas till uppmarschområde för ett överfall på Sovjetunionen, samt för en lösryckning av Ukraina från den övriga delen av Sovjetunionen.* (Kurs. här.) De kräver kolonier och strävar efter att skapa stämning för ett världskrig vilket skulle föras för en ny uppdelning av världen.

Efter uppgörelsen i München skrev Kominterns generalsekreterare Dimitrov den 7 november 1938 en stor artikel i Pravda, där han upprepade gånger betonade, att även Sovjetunionen fanns upptagen på den tyska fascismens matsedel. I artikeln fanns följande passus:

De fascistiska rövarna anser själva att det inte är nödvändigt att dölja marschrouten för sina rövarsträvanden. En karta, som fascisterna spritt sedan de ockuperat sudetområdet, visar åskådligt den tyska fascismens planer.

Det framgår av denna att enligt de kalendariska frister som markerats på kartan skulle Österrikes öde avgöras på våren 1938, Tjeckoslovakiens på hösten 1938. Våren 1939 skall medföra ett slag mot Ungern och hösten 1939 blir Polen bytesobjekt. Våren 1940 förberedes ett slag mot Jugoslavien och hösten 1940 mot Bulgarien och Rumänien. På våren 1941 skall Frankrike, Belgien, Holland, Danmark och Schweiz bli föremål för det fascistiska överfallet och för hösten 1941 planerar det fascistiska Tyskland sitt angrepp på Sovjetunionen.

Trodde Dimitrov på vad han själv skrev — och det torde man åtminstone i detta fall kunna förutsätta — hade Ryssland fullgoda egoistiska motiv att söka åstadkomma en allians mot angriparna. I resolutionen från Kominterns sjunde världskongress tecknas ju situationen så att nazismens framträngande över Österuropas småstater endast, var en början, en anskaffning av uppmarschområde, och att

det stora huvudmålet var att rycka loss Ukraina från Sovjetryssland.

Anser man med Stalin, att det är naivt att predika moral i samband med stormaktpolitiken, och fasthäller man som ett av all erfarenhet styrkt faktum att det är maktsträvanden och maktintressen som där spelar den dominerande rollen, då handlade västmakterna i München precis efter sedvanlig kutym i stormaktspolitiken, nämligen med hänsyn till egna intressen. De lämnade sina tillämnade bundsförvanter i sticket och gjorde upp med angriparen.

För den som själv till det yttersta strävar att slippa krig — oavsett hur den angreppslystna fascismen breder ut sig i vår världsdel — är det svårt att med moralisk auktoritet sätta sig till doms över stormakter, som handlar efter egna intressen. Sin mening om skådespelet har man ju för all del rätt att säga. Men den förlorar sin tyngd, när man icke själv är beredd till de offer man anser att de andra borde ha gjort.

Nu har Sovjetunionen i en situation, som i mycket påminner om den före München, handlat principiellt på samma sätt som västmakterna handlade i München. Sovjetunionen har gjort upp med den fascistiska angriparstaten, just som den står i begrepp att kasta sig över ett nytt rov.

Icke heller i detta senare fall tillkommer det oss att komma med moraliska beskärmelser. Stormakten Sovjetryssland har i uppgörelsen med fasciststaten tillämpat samma moral — eller om man så vill samma moraliska nihilism — som är gängse i den gamla fördärvade kapitalistiska världen.

Om vi alltså avstår från att gå till doms över Sovjetunionens nya samförstånd med Hitler-fascismen, så finns det likväl en moralisk överdomstol som redan har domen

färdig. Man behöver nämligen bara ta fram kommunistledarnas tidigare dom över Münchenuppgörelsen för att se hur också den ryska uppgörelsen i samma anda bör uppfattas enligt kommunistiska auktoriteter. (Före den senaste helomvändningen väl att märka). Dimitrovs artikel i Pravda under rubriken "Enhetsfront mot fascismen" — återgiven i Ny Dag den 15 november 1938 — ger följande värdering om denna metod att rädda freden (nu tillämpad av Sovjetunionen själv):

För de arbetande massorna och folken skulle det i nuvarande situation vara den farligaste villfarelse att sätta tro till den lögnaktiga fascistvänliga legenden, att freden räddats till priset av Tjeckoslovakiens brutala sönderstyckande, att den tyska fascismen med denna våldsakt slutfört sitt aggressiva program i Europa och att folken lugnt kunde slå sig till ro utan plågsamma tankar på ett nytt krig. Endast medhjälpare till de fascistiska förbrytarna, endast de som bedrar folken eller som är hopplösa politiska dumhuvuden kan sprida en sådan legend.

Ny Dag har nu på samma sätt sökt intala sin läsekrets att Rysslands pakt med den fascistiska angriparstaten räddat freden. (Endast medhjälpare till de fascistiska förbrytarna, endast de som bedrar folken eller som är hopplösa politiska dumhuvuden kan sprida en sådan legend).

Dimitrov ger "kapitulanterna"' ytterligare en salva:

De senaste händelsernas viktigaste lärdom består just däri, att det är omöjligt att hejda de tygellösa fascistiska rövarna utan att hejda de reaktionära imperialistiska klickarna och kapitulanterna i det egna landet, att det är omöjligt att detta förutan framgångsrikt kämpa för frihetens försvar, folkens oavhängighet och den allmänna fredens skydd.

Arbetarklassen och dess kommunistiska avantgarde är fredens mest beslutsamma och konsekventa anhängare och beskyddare.

Detta betyder dock absolut inte, att de går in för fred till varje pris, att de går in för att "i fredens intresse" prisge sitt folk och sitt land åt de fascistiska rövarna. Den som vill skapa en verklig och säkrad fred, den måste kämpa mot de fascistiska erövrarna och slavfogdarna med alla till buds stående krafter och medel och beslutsamt tränga åt sidan kapitulanternas och de fascistiska angripamas medhjälpare, som bedrar folket med lögnaktiga pacifistiska predikningar.

Den allmänna fredens försvar, folkens försvar mot de väpnade fascistiska angreppen, kan icke förverkligas medelst ordrika pacifistiska deklarationer och besvärjelser. Nödvändig är aktiv kamp, nödvändigt är aktivt motstånd. Mot den angripande väpnade fascismen måste sättas folkens pansrade näve.

"Folkens pansrade näve" torde på ryska språket vara synonymt med "Nonaggressionsavtal". Det är ju nämligen med ett sådant som de ryska kommunistledarna nu går till "aktiv kamp" mot den väpnade fascismen.

★

Dimitrovs textförklaring från hösten 1938 synes ha ägt giltighet ännu så sent som på våren 1939. Vid ryska kommunistpartiets 18 :de kongress den 11 mars 1939 gav en av de främsta sovjetdignitärerna, D. Manuilskij, en rapport om "Kominterns kamp för enhet och folkfront". Han yttrade däri bland annat:

Vad behövs i dag för att tillfoga de fascistiska aggressorerna ett nederlag?

För det första behövs det en beslutsam kamp mot kapitulanterna ända till deras fullständiga avslöjande, deras isolerande och krossande. Kapitulanterna är inte helt enkelt folk som idkar samförstånd med bourgeoisin i allmänhet, de idkar samförstånd med den mest reaktionära delen av bourgeoisin, med fascismen.

Då Sovjetunionen nu idkar samförstånd med den mest

reaktionära delen av bourgeoisin, med fascismen, motsvarar de ryska kommunistledarna tämligen väl Manuilskijs beskrivning på kapitulanterna. Manuilskij höjer ett förmaningens pekfinger åt oss i de skandinaviska länderna:

> Kapitulanterna i de neutrala länderna, exempelvis de skandinaviska länderna, bereder sig att i händelse av krig ta sin tillflykt till "neutralitetens" asyl och hjälpa sin bourgeoisi att berika sig genom krigsleveranser liksom 1914—1918. Men nu är det andra tider. I dag lämnar de fascistiska aggressorerna ingen enda grannstat i fred, innan de dragit in den i sina krigsäventyrs aktionssfär, innan de stuvat om dess gränser i den "ariska rasens" intresse.

Det passar också in på de sovjetryska kapitulanterna att de tagit sin tillflykt till "neutralitetens asyl". Eftersom de skyndat sig att samtidigt sluta ett handelsavtal med den fascistiska angriparstaten, kan det befaras att de ryska kapitulanterna även har för avsikt att "berika sig genom krigsleveranser". "Men nu är det andra tider", utropar visserligen Manuilskij. Detta var emellertid i mars. Sedan dess måste det ännu en gång ha blivit andra tider. Inte minst i rysk tidräkning.

Manuilskij säger vidare:

> En fast motståndspolitik från de så kallade demokratiska staternas sida mot de fascistiska aggressorerna, kombinerad med *ekonomiskt tryck,* vore ett tillräckligt effektivt medel för att tvinga de fascistiska staterna till reträtt. En sådan politik skulle vara en verklig fredspolitik. Den skulle stödjas av alla folk.

Sedan dess har de stora demokratierna Frankrike och England verkligen beslutat sig för en fast motståndspolitik. Manuilskijs utfästelse om stöd från alla folk var dock inte fullkomligt pålitlig. Den främsta som undandrog dem

sitt stöd var den kommunistiska föregångsmakten i kampen mot världsfascismen, Sovjetryssland.

★

I en senare del av den nämnda rapporten kommer Manuilskij in på några frågor rörande den kommunistiska rörelsen i de kapitalistiska länderna samt de kommunistiska partiernas taktik. Han åberopar kommunisternas nya lärobok (som finns även på svenska språket):

I enlighet med marxismen-leninismens lära uppdelar "Kortfattad kurs i SUKP(b) :s historia" krigen i rättfärdiga och orättfärdiga krig:

"a) ett r ä t t f ä r d i g t krig som inte är ett erövringskrig utan ett frihetskrig, vilket har till syfte att antingen försvara folken mot ett angrepp utifrån och ett försök att underkuva det, eller också att befria folken från kapitalistiskt slaveri, eller slutligen att befria kolonierna och de avhängiga länderna från imperialismens förtryck och

b) ett orättfärdigt krig, ett erövringskrig, som har till syfte att erövra och underkuva främmande länder, främmande folk." [SUKP(b) :s historia. Kortfattad kurs, s. 211.]

Denna anvisning är en riktlinje för kommunisterna vid *bestämmandet av arbetarklassens och de arbetandes ställningstagande till varje konkret krig.* Det betyder att de arbetande kommer att understödja ett rättfärdigt krig av varje folk för dess nationella oavhängighet mot de imperialistiska rövarna. De kommer att understödja det krig, som bidrager till snabbast möjliga nederlag för världsreaktionen och dess stormtrupper: Tyskland, Japan och Italien. De kommer att understödja det krig, som påskyndar segern för världsproletariatet, vars intressen helt och fullt sammanfaller med intressena för den segerrika socialismens land, alla arbetandes fosterland.

Kommunisterna anser det vara sin främsta plikt att mobilisera de arbetande i alla länder till hjälp åt det folk, som för ett rättfärdigt krig, för att med alla medel främja detta folks seger.

Så långt den kommunistiska lillkatekesen med Manuilskijs förklaring. Nu har vi onekligen fått ett "konkret" krig, och enligt den förut utfärdade bruksanvisningen borde åtminstone Polens försvarskrig mot den tyske angriparen kunna inrangeras under kategori a), det vill säga ett *rättfärdigt* krig. Kommunisterna, säger Manuilskij, anser det vara *sin främsta plikt att mobilisera de arbetande i alla länder till hjälp åt det folk, som för ett rättfärdigt krig.*

Hur förverkligas nu detta program? Jo, de kommunistiska ledarna i det stora föregångslandet ("alla arbetandes fosterland", se katekesen) uppfyller sin "främsta plikt" genom att komma överens med den fascistiske angriparen om att han skall få föra sitt krig utan att störas av den kommunistiska världsmakten. Den svenska sektionen av kommunistiska internationalen kommer beskedligt och ställer sig sist i ledet bakom "kapitulanterna" och — för att tala med Manuilskij — "bereder sig att i händelse av krig ta sin tillflykt till neutralitetens asyl och hjälpa sin bourgeoisi att berika sig genom krigsleveranser". I den av Sverges kommunistiska parti utfärdade proklamationen efter västmakternas krigsförklaring heter det nämligen:

> Vi hälsar med tillfredsställelse de åtgärder, den svenska regeringen vidtager för att skydda Sverges fred och nationella frihet. Enig uppslutning kring regeringens strävan att hålla vårt land utanför krigets fasor är i dag livsviktigt för vårt folk.

Minsta bidrag till vårt folks enighet skall i dessa dagar mottagas med tacksamhet, och ingen är grym nog att neka nykomlingarna en plats i kapitulanternas led. Det som kanske här och var väcker någon undran är blott varför kommunisterna skall behöva göra så många kullerbyttor för att komma dit. Och varför kommunisterna alltid skall

behöva en så utförlig teoretisk motivering för varenda liten kullerbytta.

★

Tanken att samla alla fredsälskande stater till gemensamt värn mot krig och angrepp är icke främmande för den svenska demokratin. Sverges medlemskap i Nationernas förbund har dikterats av önskan att stödja och förverkliga denna tanke. Detta försök har misslyckats i första omgången. De förpliktelser till ömsesidigt stöd, som staterna åtagit sig, har de icke varit beredda att infria. Var skulden för detta misslyckande huvudsakligen är att söka kan i detta sammanhang lämnas därhän. Här skall blott konstateras, att när verkligheten visade, att åtaganden och förpliktelser sviktade vid allvarlig påfrestning, knäcktes grunden för en allmän kollektiv säkerhetspolitik. Förtroendet var borta.

Ansträngningar har sedan gjorts att bland en trängre krets av närmast intresserade makter i Europa upprätta ett kollektivt motstånd mot de fascistiska staternas angrepps- och erövringspolitik. Dessa strävanden har mer eller mindre dominerats av stormakternas eller stormaktsgruppernas rivalitet och maktintressen. Den svenska demokratin har icke ansett sig kunna med fullt förtroende knyta vårt lands öde till vare sig den ena eller andra av dessa maktkonstellationer. Det enda val som praktiskt återstått har därför blivit att försöka hålla vårt land utanför allianspolitiken och koncentrera krafterna på att försvara det egna landets oberoende och neutralitet. Denna politik har accepterats av de flesta riktningar i svensk politik och av svenska folkets överväldigande flertal. Bland det lilla fåtal, som ogillat och fördömt den svenska

neutralitetspolitiken har tills helt nyligen befunnit sig Sverges kommunistiska parti. När nu även denna grupp, till följd av Sovjetrysslands tvära manöver förlorat intresset för allianspolitiken och utlovat sitt lojala stöd för den neutralitetspolitik de förut bekämpat, får man givetvis vara glad åt detta ytterligare bidrag till den svenska enigheten.

Den nu så aktuella krigskonsten lär emellertid, att motståndaren icke blott skall bringas till reträtt; han skall också förföljas.

När man så här efteråt ser alla de krumbukter och all den strapatsfulla exercis de svenska kommunisterna nödgats larva igenom för att komma till fram till samma enkla ståndpunkt som de flesta övriga svenskar — då frågar man sig ånyo med undran vad kommunisterna egentligen har för existensberättigande i svensk politik. Givetvis kan de som alla guds skapade varelser motivera sin tillvaro med att de är ett bidrag till arternas rikedom. Detta borde de likväl kunna vara på ett för dem själva mera trivsamt och ur åskådarnas synpunkt mera humant sätt. Ty att de nu mår illa kan icke döljas. Det kan omöjligen vara av idel välbefinnande som till exempel Ny Dags ledarskribent under dagarna närmast efter den tysk-ryska paktens undertecknande först alldeles tappade målföret och sedan vridit sig som en ål på ljustret i strävan att finna konsekvens och sammanhang i den politik han måste försvara. Så här tog det sig ut i Ny Dag ännu så sent som den 31 augusti, dagen innan Tyskland kastade sig över Polen:

När paktdebattens vågor började gå höga på arbetsplatserna hälsade Ny Dag den ökade politiska livaktigheten med glädje. Sådant ökar massornas politiska skolning, skrev vi den gången, det klarar luften och begreppen och kommunisternas antifascis-

tiska kamplinje och Sovjetunionens fasta fredspolitik kommer att vinna tusentals nya anhängare innan debatten är över. Vi fick åter rätt.

Första meddelandet blev en chock för sådant folk, som endast flyktigt följt den obrutna linjen i Sovjets fredspolitik och därför trodde att bolsjevikerna gjort någon frontförändring. Första dagarna kom man därför med en mängd befängda föreställningar att "Sovjet gjort allians med Hitler", att "Sovjet svikit Polen", att "kommunisterna skulle försvaga den antifascistiska kampen" och andra dumheter i samma stil. Framförallt hade massor av folk följande föreställningar: Nu kommer Hitler att gå till ögonblicklig attack för att förinta Polen. Nu blir det allmänt krig.

Detta var naturligtvis mycket obetänksamt av den förvillade allmänheten. En fast punkt i villervallan var dock Ny Dag, som bedömde sakerna från den rätta kunskapens kommandohöjder uppe bland molnen:

För vår del valde vi den lugna marxistiska värderingen och de sakliga argumenten. Än en gång har det visat sig, att det är sådant som står sig längst. Vi manade de panikslagna att lugna sig, ty "det blir inte som ni tror den här gången heller".

Kriget dröjde dag efter dag och de som lyssnat till hetsen måste snart med förvåning konstatera: Nej, det blev inte som vi trodde! Raka motsatsen har inträffat! Ny Dag har ju fått rätt!

Vad är det som har hänt och inte hänt under denna vecka? Kriget har inte kommit. Polen är inte utplånat. Utsikterna till fredlig lösning har ökat.

Beskrivningen hann faktiskt komma ut nästan ett helt dygn innan den tyska krigsmakten kastade sig över Polen. Ny Dags värdering på torsdagen hade alltså möjlighet att med framgång stå sig ända till dagen därpå, som var en fredag. Eftersom kriget började i gryningen blev det inte fullt 24 timmar, en för all del ganska respektabel livslängd för en kommunistisk sanning. Ny Dag kunde också med

stolt självkänsla lägga in en välförtjänt mullbänk ett stycke längre ned i spalten:

> Sverges arbetare och antifascister har åter fått lära sig att Ny Dag är den tidning de behöver om de vill ha riktig vägledning i tidens stora frågor.

Nästa dag utbröt som sagt kriget. Den ledare i Ny Dag, som innehöll de här utvalda citaten, hade med nästan kusligt förutseende givits rubriken: *Ny Dags triumf.*

★

Vid ett möte i Stockholm under den kommunistiska förklaringskampanjen drog Ny Dags redaktör ett citat ur Hitlers "Min kamp", i vilket Hitler i de starkaste ordalag avvisar varje tanke på att en pakt mellan Sovjetryssland och Nazitysk-land skulle vara möjlig. I detta Hitlercitat heter det:

> Avslutandet av en sådan pakt skulle vara liktydigt med Tysklands undergång. Tyskland är nu målet för bolsjevismens stora kamp. Det kräves en ung missionerande rörelses hela styrka för att trots allt ännu en gång kunna resa vårt folk, befria det från denna internationella orms struptag och sätta stopp för förpestningen av vårt blod inåt, så att nationens därigenom frigjorda krafter sättes in på att säkra vår nation, varigenom man för långliga tider framåt kan undgå ett återupprepande av dessa katastrofer. Men om man strävar efter detta mål, så är det vanvett att förbinda sig med en makt, som har vår egen framtids dödsfiende till sin herre.
>
> Huru skulle man kunna befria vårt eget folk från detta giftiga famntags bojor när man själv kastar sig in i det? Hur skall man kunna övertyga den tyske arbetaren om, att bolsjevismen är en nedrig förbrytelse mot mänskligheten, när man själv sluter förbund med detta helvetesyngels organisationer, således i det väsentliga erkänner dem? Med vilken rätt fördömer man den stora

massans sympati för en världsåskådning när statens ledare själv väljer representanterna för denna världsåskådning till bundsförvanter? Kampen mot den judiska världsbolsjeviseringen kräver en klar inställning till Sovjet-Ryssland. Man kan inte driva ut djävulen med Belsebub ...

Ny Dag återger citatet i tvåspaltig ram och med rubriken *"Pakt med Sovjet är Hitler-Tysklands undergång"*. Det upplyses att citatet väckte publikens jubel, vilket ej betvivlas. Däremot upplyses icke, huruvida det också väckte någon eftertanke. Skulle man nämligen fästa avseende vid vad ryska ledare tidigare sagt om nazismen och dess karaktär, då måste det ha funnits lika perversa böjelser på den ryska sidan för att kunna sluta en pakt med något så vidrigt.

Att döma efter Ny Dags förtjusta uppsyn och dess rubrik över Hitler-citatet, synes det finnas rum för den tolkningen, att de ryska ledarna med satanisk slughet lockat Hitler in i ett famntag där han verkligen är ämnad att kvävas. Denna förklaring jävas dock av Pravdas auktoritativa tolkning, återgiven i Ny Dag den 25 augusti. Där säges om det då nyss avslutade fördraget:

Det göres slut på fiendskapen mellan Tyskland och Sovjetunionen. Skillnaden på ideologi och politiskt system kan och får inte utgöra något hinder för upprätthållandet av goda förbindelser mellan de båda länderna. Vänskapen mellan folken i Sovjetunionen och Tysklands folk, vilka som en följd av Sovjetunionens och Tysklands fienders strävanden hade drivits in i en återvändsgränd, kommer nu att erhålla de nödvändiga förutsättningarna för sin utveckling och blomstring.

Vad Pravda säger torde med hänsyn till hittillsvarande rangordning inom den kommunistiska oligarkin få anses äga solidare giltighet än ett litet mötestrick av Ny Dags

lekfulle redaktör en vecka senare. Enligt Pravda (Sanningen) innebär alltså pakten att en verklig vänskap nu skall knytas mellan Sovjetunionens kommunistiska och Tysklands nazistiska folk.

Med hänsyn till den oberäkneliga rotationen i kommunistisk politik kan det naturligtvis komma en helt motsatt förklaring i morgon eller övermorgon. Man är ingen stund säker. Manuilskij antyder i den förut nämnda rapporten, att kommunisterna utanför Ryssland har all möda att följa med i svängarna:

> De har endast i ringa grad lärt sig bemästra den stora stalinska konsten att förutse händelserna, att uppskatta de olika staternas och dessas klassers och partiers roll, att på förhand beräkna fiendens manövrer samt förstå att i rätt tid omintetgöra hans planer.
>
> Kommunisterna i de kapitalistiska länderna är inte tillräckligt förberedda på tvära vändningar i händelserna och har ännu inte lärt sig bemästra de kampformer, vilka dikteras av den spända internationella situationen. Det måste likväl betonas, att de kommunistiska partierna utfört ett beydande arbete för att tillägna sig dessa kampformer.

Erkännandet på slutet kan ingen human arbetsgivare missunna ens de svenska kommunisterna. Med hänsyn till svårighetsgraden i de nya ryska danserna borde likväl Ny Dag hellre aktgiva på taktpinnen än att försöka göra egna vändningar.

★

Det har sagts att Ny Dag numera — särskilt undér försöken att förklara den rysk-tyska pakten — vunnit allmän uppskattning som skämttidning. Kvalitén är inte dålig, om man vill ta det svenska kommunistpartiets huvudorgan

från den sidan. I anslutning till den senaste tidens händelser är den kommunistiska ormmänniskopolitiken likväl icke enbart muntrande utan också tämligen makaber. Att en liten trupp vältränade politiska akrobater gör sina märkvärdiga rörelser på Ny Dags cabaret-scen, den lyxen har vi kanhända råd att kosta på oss. Men det är knappast något plus för vårt anseende, att enkelt och troskyldigt folk ur allmänhetens led låter lura sig att spela med i det bolsjevikiska gycklet.

Efterskrift, 29 sept. 1939

När tredje upplagan av denna skrift går i press, har Sovjetryssland och Nazityskland krossat Polen i ett gemensamt krig av sort b. (Se sid. 11). Fullt konsekvent har kominternpacket i vårt land uttryckt sin orubbade vördnad, när den ryska välten plattade till ett folk, som redan dignade under nazismens övermakt och ej längre kunde göra motstånd. Då detta skrives kommer budet att Estland genom en pakt om "ömsesidigt bistånd" gjorts till en rysk lydprovins — en slående parallell till Tysklands metod att slå under sig Tjeckoslovakien.

För den senaste fasen i rysk maktpolitik gäller liksom i det föregående Stalins ord: "Det vore naivt att predika moral för folk som inte erkänner den mänskliga moralen". Här är blott fråga om att visa det byke på dörren, som begär att *vi* ska betrakta diktaturernas överfall på småstater som ett berömvärt företag.

Till den belysning av kommunisternas själsliv, som gi-

vits på föregående sidor, är ej mycket att tillägga. De som vid det här laget inte begriper händelsernas eget språk, de begriper ingenting. Det finns goda skäl ifrågasätta, om inte vår demokrati är för klemig mot sådana kräk. En praktisk fördel är dock tillsvidare förenad med att låta dem hållas: de har fått avslöja hur långt de är beredda att gå.

Man har ställt frågan direkt till de kommunistiska ledarna, om de också vid ett ryskt anfall mot Sverge skulle hälsa de främmande trupperna som befriare. Några meniga på ett offentligt möte har låtit överrumpla sig att svara ja. Det närvarande kommunistiska underbefälet vädrade oråd och sökte blanda bort korten med rop om provokation. Krumbukterna röjer dem. Den som i dag säljer sin mening till främmande makt säljer i morgon sitt land.

Det är vår metod att i fredstid ge lagens hägn även åt sådana figurer. Ändras tiderna, bör man veta var de finns. Tillsvidare bör de hållas i karantän. Moraliska självstympare av den sort som exponerar sig i Ny Dag och på segerfester över det slaktade Polen, har ingen plats bland hederligt folk.

Till Sverges ungdom!

Med hänförelse och

i demokratisk, socialistisk pliktuppfyllelse

skall vi alla kämpa för de idéer,

som ger vårt liv mening och innehåll.

Frihetens och fredens ungdom

fylkar sig under våra fanor.

Sverges
socialdemokratiska
ungdomsförbund

Pris 25 öre